

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA I
TREĆA
VAZMENA NEDJELJA

TRAVANJ

Ned. 12. DRUGA VAZMENA NEDJELJA
Nedjelja Božjeg milosrđa

- Pon. 13. Martin I. papa; Ida; Justin
- Uto. 14. Valerijan, Tiburcije; Maksim
- Sri. 15. Krescencije, Teodor, Bosiljka
- Čet. 6. Josip B.L., Bernardica, Benedikt
- Pet. 7. Šimun, Robert, Kateri Tekakwitha
- Sub. 18. Euzebije, Tihomir

Ned. 19. TREĆA VAZMENA NEDJELJA
Marta, Leon, Ema, Berta

- Pon. 20. Marcijan, Teotim, Dina, Vilim
- Uto. 21. Anzelmo, Román Adame Rosales
- Sri. 22. Soster i Kajo, Vojmil, Leonida
- Čet. 23. Juraj mučenik, Adalbert mučenik
- Pet. 34. Fidel Simarigenski, Fides, Vjera
- Sub. 25. **Marko evanđelist**

Naslovnica, slika preuzeta s:
<https://www.journeywithjesus.net>

MEDITACIJA

Mir vama! 4

SLUŽBA RIJEČI
DRUGA VAZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Nakon osam dana dođe Isus 6

HOMILIJA

Živjeti uskrs 8

KATEHEZA

Živjeti uskrs 10

SLUŽBA RIJEČI
TREĆA VAZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Prepoznaše ga u lomljenju kruha 14

HOMILIJA

Pođe s njima 16

KATEHEZA

Emaus - mogućnost povratka 18

Mali vjeronaučni leksikon 20

MEDITACIJA

Nemojte biti nevjerni Toma 21

GODINA SVETOGA FRANJE 22

NAŠI POKOJNI 24

mihael

12-13/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije, Godište XXI. (2026.), broj 12-13 (677-8), Druga i treća vazmena nedjelja, 12. i 19. travnja 2026.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

Mir vama!

<https://tristansherwin.com/>

Svaki pozdrav izriče neku dobru želju. Kad velimo: „Zdravo!“, želimo zdravlje. Rimljani su u svom pozdravu također željeli zdravlje, a Grci radost. Židov veli: „*Šalom alechem!*“ to jest: „*Mir s tobom!*“ ili kraće: „*Šalom!*“ Nakon svoga uskrsnuća Isus se svojim učenicima obraća upravo tim pozdravom. Veli: „Mir vama!“ O kakvom je to miru riječ?

Naravno, mir nije puko odsustvo rata. Nije ni „miroljubiva koegzistencija“. Mir je nešto puno više. To je stanje duše i duha. Pravi mir, kako ga shvaća Biblija, jest čovjekov savršen sklad sa samim sobom, s prirodom, s drugim ljudima te, konačno, čovjekova usklađenost s Bogom na čiju je sliku i stvoren.

Naprotiv, duboko u sebi nema potpunoga mira onaj čovjek koji je sebičan, samoživ, osvetoljubiv, nasilan, gramziv, častohlepan, nasilan...

I ne može ga imati, jer čovjek duboko u sebi žudi za nečim višim, za duhovnim vrijednostima. Krist je uskrsnuo i tako pobijedio laž, mržnju i sebičnost. Kršćani vjeruju da su Kristove riječi „Mir vama!“ upućene i danas svakome čovjeku dobre volje.

Sigurno je: ako se potrudimo oko toga da budemo u miru s vlastitom savješću i s drugim ljudima, te ako se potrudimo oko duhovnih vrijednosti, da ćemo postići duboki mir koji ne može dati niti jedan čisto zemaljski probitak. Pomislimo, na primjer, na mir i duboku radost trenutka rađanja novoga života, ili trenutka iskrenog pomirenja ili dubokog susreta u iskrenoj ljubavi. A nema tu ni slave, ni bogatstva ni moći! Nadalje, možda smo susreli čovjeka kojega život teško šiba, a on ipak živi u velikom miru jer osjeća blizinu i snagu Božju.

Mir ne dolazi izvana; on nastaje u čovjekovom srcu kojega ispunja Božja snaga. Isus je dobro znao kako je ljudski život pun izazova. Upravo zato veli svojim učenicima: „Mir vam ostavljam mir vam svoj dajem.“ Duboko u sebi znamo: samo za takvim mirom čovjekovo srce istinski žudi.

Zvonko Pažin, <https://www.vjeraidjela.com>

Prvo čitanje: Dj 2, 42-47

Svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko.

Čitanje Djela apostolskih

Braća bijahu postojana u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama.

Strahopoštovanje obuzimaše svaku dušu: apostoli su činili mnoga čudesa i znamenja. Svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali i porazdijelili svima kako bi tko trebao. Svaki bi dan jednodušno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda. Gospodin je pak danomice zajednici pridruživao spašenike.

Riječ Gospodnja.

Ulomak predstavlja prvi „sažetak“ o životu Crkve koja se rađa. Naglasak je stavljen na „bratsko jedinstvo“. Kako je moguće velikom mnoštvu pridjenuti „jedno srce i jednu dušu“? Tajna leži u onoj potpunoj raspoloživosti, koja je plod djelotvorne ljubavi i evanđeoskog siromaštva, koja pojedince tjera da stave u službu općeg dobra ono što je nekoć bilo njihovo privatno vlasništvo.

Zbor apostolâ je jedinstven i čvrst u „davanju“ prvoga istinskog blaga Crkve, a to je svjedočanstvo o Isusovu uskrsnuću. Vjernici su jedinstveni u pritjecanju u pomoć braći u potrebama; očituju puno zajedništvo i kroz to što čine dobra djela. Doista, a da ne upadaju u međusobne podjele, pred apostole stavljaju što su spontano odlučili darovati. Na taj se način ostvaruje obećanje Ponovljenog zakona: „Nitko među vama neće oskudijevati“, jer vjernici vrše novu Isusovu zapovijed. I raste naklonost sviju prema kršćanima.

Otpjevni psalam: Izl 118,2-4.13-15.22-24

Zahvaljujte Gospodinu jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova!

Neka rekne dom Izraelov:

„Vječna je ljubav njegova!“

Neka rekne dom Aronov:

„Vječna je ljubav njegova!“

Svi koji se Gospodina boje neka reknu:

„Vječna je ljubav njegova!“

Gurahu me, gurahu da me obore,
ali mi Gospodin pomože.

Gospodin je moja snaga i pjesma,
on mi je spasitelj.

Čuj! Radost i spasenje

odzvanja šatorima pravednika:

Gospodnja se proslavi desnica!

Kamen koji odbaciše graditelji
postade kamen zaglavni.

Gospodnje je to djelo:

kakvo čudo u očima našim!

Ovo je dan što ga učini Gospodin:
kličimo i radujmo se njemu!

Psalam je isti onaj koji se pjevao u uskrsnoj noći i na dan Uskrsa. Dok riječi psalma govore o milosnom djelu koje je Gospodin učinio za izraelsku zajednicu obnovivši ih nakon iskušenja i ponovne obnove Hrama, na usnama kršćanske zajednicu u riječima ovog psalma pronalazimo potpuno novo značenje. U svjetlu Uskrsa potrebno je otkriti još više iskrenosti i istinitosti kršćanskih zajednica koje u Uskrsu prepoznaju kako je „vječna ljubav Gospodinova“.

Drugo čitanje: 1Pt 1, 3-9

Uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih iznova nas rodi za životnu nadu.

Čitanje Prve poslanice svetoga Petra apostola

Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista koji nas po velikom milosrđu svojem u uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih nanovo rodi za životnu nadu, za baštinu neraspadljivu, neokaljanu i neuvelu, pohranjenu na nebesima za vas, vas koje snaga Božja po vjeri čuva za spasenje, spremno da se objavi u posljednje vrijeme.

Zbog toga se radujte, makar se sada možda trebalo malo i žalostiti zbog različitih kušnja: da prokušanost vaše vjere - dragocjenija od propadljivog zlata, koje se ipak u vatri kuša - stekne hvalu, slavu i čast o objavljenju Isusa Krista. Njega vi ljubite iako ga ne vidjeste; u njega, iako ga još ne gledate, vjerujete te klikćete od radosti neizrecive i proslavljene što postigoste svrhu svoje vjere: spasenje duša.

Riječ Gospodnja

Pisac ove poslanice primijenio je na krštenike poganskog podrijetla pojmove raseljeničtva (dijaspora), putničkog obilježja, pridošlosti i proputovanja. Tim su izrazima Židovi raseljeni izvan svete zemlje izražavali svoju vjeru da i među tuđincima ostaju saveznički narod Božji, vezani na vjernost Bogu i jedni drugima. Biti pridošlica ili putnik na proputovanju značilo je za njih da ih Bog svuda prati, ali da nigdje ne smiju toliko pustiti korijen da bi zaboravili kako su pozvani i upućeni prema Bogu.

U svom uvodu, Petrova poslanica vodi vjernike da razmatraju djelo Očeve obnoviteljske milosti po Kristu, u Duhu. Ona se dakle zaustavlja da konkretno razmotri što znači živjeti od vjere, nudeći ključ za kršćansko tumačenje otajstva trpljenja, kao dokaza da se događa pročišćenje i kao udioništva u Kristovim patnjama. Na tom čvrstom temelju apostol može dakle pokazati zahtjeve kršćanskog života, koji je put posvećivanja i suobličavanja Kristu. Ti zahtjevi se ne svode na neke izvanjske čine, već na nutarnji stav, koji u potpunosti određuje kako živjeti.

Evandjelje: Iv 20, 19-31

Nakon osam dana dođe Isus

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

Kad bi uvečer onoga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im:

- *Mir vama!*

To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina. Isus im stoga ponovno reče:

- *Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.*

To rekavši, dahne u njih i kaže im:

- *Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im.*

Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bijaše s njima kad dođe Isus. Govorili su mu dakle drugi učenici:

- *Vidjeli smo Gospodina!*

On im odvrati:

- *Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati.*

I nakon osam dana bijahu njegovi učenici opet unutra, a s njima i Toma. Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stade u sredinu i reče:

- *Mir vama!*

Zatim će Tomi:

- *Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.*

Odgovori mu Toma:

- *Gospodin moj i Bog moj!*

Reče mu Isus:

- *Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!*

Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu.

Riječ Gospodnja

Đuro Seder, *Zar ni vi ne razumijete*, <https://polis.ba>

Dva prizora na jednu te istu temu, a to je vjera, vjerodostojan su pokazatelj onoga što se dogodilo u srcu apostolâ nakon Isusove smrti.

U Prvom prizoru Uskrsli se ukazuje Jedanaestorici koji su, unatoč navješčaju Marije Magdalene, još uvijek bili zaključani u dvorani posljednje večere u strahu od Židova. Isus prevladava postavljene zapreke: prolazi kroz vrata, pokazujući da se nalazi u potpuno drugačijem stanju, premda tragovi tjelesne patnje nisu izbrisani. Uporno podsjećanje na Isusov probodeni bok vlastitost je Ivana, koji tako želi pokazati da je Isus ispunjenje proroštava. Također, tradicionalni pozdrav mira na njegovim usnama zadobiva novi smisao: od želje - „neka mir bude s vama“ - postaje nazočnost - „mir je s vama“. Mir, najizvrsniji mesijanski dar koji u sebi sadrži svako dobro, jest, dakle, jedna osoba: raspeti i uskrsli Gospodin u sredini svojih učenika. Vidjevši ga, učenici se obradovaše i utvrdiše u vjeri. Duh kojeg Isus u njih udahnuje, počelo novog stvaranja, podjeljuje apostolima poslanje, koje u vremenu i prostoru produžuje njegovo poslanje, i daje im udjela u božanskoj moći oslobađanja od grijeha.

Druga prizor u Tomi uosobljuje sumnje i skepticizam koji sinoptici općenito pripisuju „nekima“ među Dvanaestoricom, i koji se može pojaviti u bilo kojem od nas. Toma je vidio umiranje svog Učitelja, a sada odbija vjerovati u stvarnost koja nije konkretna, opipljiva kao patnja kojoj je bio svjedokom. Isus pristaje na tvrdoglavi zahtjev učenika, jer je nužno da zbor apostola bude jedinstven i čvrst u vjeri kako bi apostoli mogli svijetu navijestiti uskrsnuće. I upravo je Tomi pripisana najuzvišenija i najpotpunija ispovijest vjere: „Gospodin moj i Bog moj“. On Uskrsloga naziva biblijskim imenima Božjim: Jahve i Elohim, a posvojna zamjenica ‘moj’ pokazuje njegovo potpuno prianjanje uz Isusa vjerom i ljubavlju. Tomu je do vjere dovelo viđenje, no Gospodin otvoreno, za sva vremena izjavljuje: blaženi koji će povjerovati na riječ svjedokâ, bez želje da vide. Oni će iskusiti milost čiste i jednostavne ljubavi, koja ipak učvršćuje srce, i daje da ono klikće neizrecivom i slavnom radošću.

Živjeti uskrs

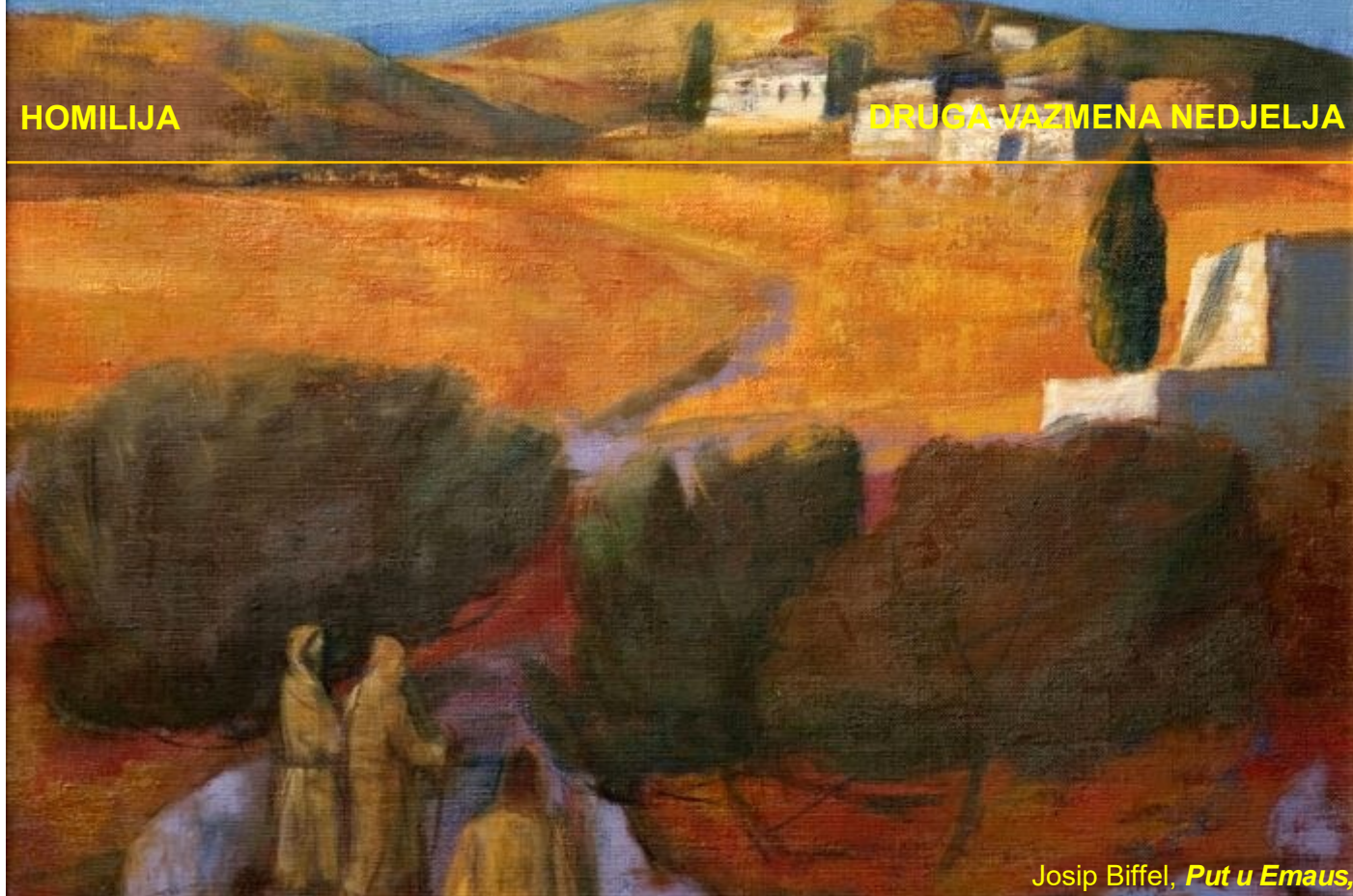
Iskustvo Kristovog uskrsnuća nije istovremeni događaj za sve. Sveti Pavao o tom svjedoči na svoj način pa kaže: 'Gospodin se najprije ukaza Kefi - Petru, zatim dvanaestorici, onda braći..., a naposljetku, kao nedonoščetu, ukaza se i meni...' i ako išta danas treba zapamtiti od poruka ove Tomine nedjelje, kako se ona naziva u istočnom kršćanskom obredu, onda je to činjenica nejednakovremenosti vazmenog iskustva; da ne bismo zavaravali sami sebe i druge možda krivo osuđivali. Jednostavno treba imati na pameti da kad su Petar ili žene već bili obasjani svjetlom novog života, kod mnogih drugih, a možda je i danas isto tako, vladala je ili vlada zapuštenost Velikog petka.

I u današnjem evanđelju čitamo dok su drugi apostoli već upoznali proslavljenog Krista, Toma, zvani blizanac, bio je i dalje u špilji svojih sumnji obuzet očajem. I tako bismo mogli nabrajati u nedogled različita svjedočanstva o Uskrsu, jer nije za svakoga svanuo Uskrs trećega dana.

Unatoč tome što smo proslavili svetkovinu Kristova uskrsnuća i unatoč tome što je Gospodin davno već ustao iz groba, za neke još uvijek jest i bit će dugo, dugo mrtav. To je tako i tako treba prihvatiti bez ikakve osude i negodovanja.

Mi pak vjerujemo da bilo kada svatko susretne Uskrsloga i doživi Uskrs. Ponekad kasno, i vrlo kasno, ali Krist svakom dođe na njegov put. S tim trebamo računati, i kod sebe, i kod onih koji ostaju nijemi na naš pozdrav: 'Uskrsnu Gospodin, doista, Aleluja.' Krist dolazi onima koji više nemaju ništa osim mračne žalosti svoga srca zbog smrti Boga; zbog besmisli života. On se ukazuje onima koji hoće vidjeti, onima kojima nedostaje. Mi kršćani bismo trebali biti takvi. Tada će Krist i nas presresti na našem putu iz 'Jeruzalema u Damask' i tada ćemo moći reći da smo i mi vazmeni ljudi, ljudi bogati duhom.

Živjeti Uskrs znači uči u Isusovo siromaštvo te radi njega i njegove ljubavi predati mu sve. Na nekom starom grobnom kamenu zapisano je: 'Sa sobom možeš uzeti samo ono što više ne posjeduješ'. Predati Kristu sve pa i svoju dušu znači spasiti svoj život i biti u nebu s Uskrsim.

Josip Biffel, *Put u Emaus*,

Samo tako možemo zadobiti novi život prema Kristovoj riječi - tko god nastoji život svoj sačuvati ... taj će ga izgubiti, a tko izgubi život svoj poradi mene taj će ga spasiti.

Nada u uskrsnuće mrtvih, vjera u proboj kroz granice smrti oslobađa nas za život, protiv čistog samoodržanja, čija je istina smrt. Ta nas nada potiče na to da budemo tu za druge, da mijenjamo život drugih svojim solidarnim trpljenjem. Tako naša nada u budući život, u vječnost, postaje vidljiva i živa te se u tome doživljavamo i drugima pristupamo kao vazmeni ljudi. Sveti Ivan u poslanici kaže: - znamo da smo iz smrti prešli u život jer ljubimo braću -. Neka to bude istina našega života, ali i putokaz ako još nismo do Uskrsa došli. Škola vjere nikada nije gotova. Budimo jedni drugima potpora i pomoć.

K Bogu!

Bože, ja sam uvijek nosio te živa
Na dnu duše svoje: u burne trenutke
Obijesti, i kada cijelu noć je šutke
Kopala mi srcem sumnja hladna siva.

Nošah te u sebi i kad sve sam vrutke
Vjeri pečatio, i kvas, što ga liva
Tvoja ljubav u nas, gušio, i tkiva
Nade u glib bacao niz drum svoj i putke.

Ja sam se rvao s tobom, velji Bože!
Svladan rukom tvojom, poraza svu sreću
Spoznah, i znam, što ti blaga sila može.

I jer borbu s crvom ti prezreo nisi,
Osjećam u duši vjeru uvijek veću.
I sve biće moje prema tebi klisi.

Što je vjera?

Tomine sumnje

Na drugu uskrсну nedjelju svake godine se iznova susrećemo s Tomom, jednim od najosebujnijih Isusovih učenika. Prozvan je sumnjičavim, malovjernim i nevjernim učenikom, i to zbog njegove sporosti u prihvaćanju vjere u Isusovo uskrsnuće. U nekom smislu on je postao protulik i preteča svih modernih skeptika, poluvjernika i agnostika. Time se međutim Tomi čini velika nepravda, jer to odražava samo jedan dio njegova života. Toma je isto tako i vjernik, i to vjernik čitavim svojim bićem, spreman na posvemašnje nasljedovanje i svjedočenje. A stara kršćanska predaja kaže da je u naviještanju evanđelja stigao dalje od svih učenika, sve do Indije, gdje i danas postoji Tomini kršćani.

U susretu s Tomom možemo ustvari imati dvije različite vrste osjećaja: prvo se možemo čuditi kako to da osam dana nakon Isusova uskrsnuća još uvijek netko iz najužeg kruga učenika ne vjeruje da je Isus uskrsnuo. No ako smo Tomine poteškoće shvatili kao njegov mukotrpan put do vlastite vjere, onda nam on može vrlo brzo postati simpatičan kao čovjek koji ne želi povjerovati površno i olako, ali koji je

spreman prihvatiti vjeru sa svim posljedicama koje iz toga proizlaze. U tom slučaju možemo reći: Hvala Bogu što je evanđelje zabilježilo Tomin slučaj, jer upravo na njegovu primjeru vidimo kako nikad nije kasno, kako čovjek koji iskreno želi vjerovati, koji uporno traži u mraku svojih poteškoća, uvijek može sresti Uskrsloga i u njega povjerovati.

Raspeti je uskrsnuo

U Tominu zahtjevu sadržano je nešto bitno ne samo za ispravno shvaćanje Kristova uskrsnuća, već za kršćansku vjeru uopće. Uskrsli kojega su učenici vidjeli jest raspeti Isus koji i kao proslavljeni na svom tijelu nosi tragove svojih rana. A to znači da je njegovim uskrsnućem Bog potvrdio njegovu smrt na križu kao smrt za naše grijeh. Otada Raspeti i Uskrsli su neodvojivi. Zbog toga u kršćanstvu je uvijek bila opasna teologija slave koja je zaboravljala križ i Isusov poziv učenicima da ga nasljeđuju noseći svoj križ.

Može se reći da je na Kalvariji umrlo ono malo vjere ili bolje reći, povjerenja koje su učenici imali u Isusa. Rasplinula su se sva njihova iščekivanja, propali svi planovi s njime. Sve je to bilo s Isusom pribijeno na križ.

Toma je možda na posebno dubok i emotivan način sve to proživljavao. Njemu je bilo nemoguće shvatiti da njegov tako mučeni, ubijeni i pokopani Učitelj može biti živ i da on može ići propovijedati u njegovo ime. Toma zato ne raspravlja s učenicima, jesu li oni nešto vidjeli ili nisu, već on želi provjeriti, je li to što su vidjeli doista raspeti Isus iz Nazareta. To je razlog zašto on želi opipati njegove rane.

Tek tako je shvatljiv i onako odlučan Tomin zaokret: „*Gospodin moj i Bog moj!*“. Nakon što mu je Uskrsli ispunio njegovu želju, Toma ne kaže: „*Prijatelji, oprostite što vam nisam vjerovao. Evo, sad sam se i ja uvjerio da je onako kako ste mi govorili. Isus je stvarno uskrsnuo*“. U njegovim riječima sadržano je neizmerno više. One su u isto vrijeme i Tomina velika ispovijed vlastite vjere i njegovo kajanje kao i obnova onog obećanja koje je dao Isusu kad je pošao za njim. Nije pretjerano reći da je u susretu s uskrsnim Učiteljem i sam Toma uskrsnuo na novi život. Sad je on novi čovjek koji s novom sviješću i novom sigurnošću čitav svoj život stavlja Uskrsnom na raspolaganje.

Što je vjera?

Tomin primjer nam pomaže bolje shvatiti, što je zapravo vjera. Nije to spoznaja i znanje do kojih je došao naš razum, već ponajprije spremnost našega srca da prihvati Boga i njemu se prepusti bez ikakva ograničenja. Kad je Toma iskusio Raspetoga kao Uskrslog, za nj nije više bilo pogađanja ili kolebanja, već jasna i konačna odluka. U nas je nažalost često posve drukčije. Mi obično bez velikih krznanja ili

izražavanja poteškoća kažemo svoj DA, ali onda slijedi toliko onih pojedinačnih ALI, koji su izraz našeg polaganog povlačenja i popuštanja. Nema dosljednosti i odlučnosti u nasljedovanju Krista. Toma je sumnjao zato što je tražio čitavim bićem, da bi onda čitavim bićem i prihvatio nađeno.

Tomin primjer je dobra slika problema vjere uopće. Između čovjeka i Boga ne stoji nikada u prvom redu naš ljudski razum sa svojim intelektualnim poteškoćama, već puno više naše slabo, mlako i polovično srce koje se boji prihvatiti Boga i njemu se posve povjeriti. Njemački pisac K. Zuckmeyer napisao je roman s neobičnim naslovom „*Vražji general*“. Glavni lik romana koji govori o II. svjetskom ratu jest general koji u predahu dviju bitaka razgovara s jednim pilotom koji mu iznenada postavlja pitanje: „*Generale, neka Vas ne iznenadi moje pitanje, vjerujete li u Boga?*“ Nakon kratke zbunjenosti pitanjem, general odgovara: „*Ja Boga nisam sreo u svom životu, ali to nije bilo do njega već do mene. Ja ga jednostavno nisam želio sresti, jer sam znao da bi me stavio pred odluke i zadatke koje sam htio pošto poto izbjeći. Ali mogu Vam reći da sam u strahotama rata sreo đavla i vjerujem da on postoji. Boga, to najveće otkriće čovječanstva, nisam sreo. Ali Vama savjetujem, tražite ga i dalje i vjerujte u njega*“. - Taj savjet posve je na tragu Tominih sumnja i poteškoća i zato vrijedan da ga svaki vjernik uzme k srcu. Jer Boga se ne može posjedovati, ali ga se može naći, ako ga se iskreno traži.

Prvo čitanje: Dj 2, 14.22-33

Bijaše nemoguće da grozota smrti njime ovlada.

Čitanje Djela apostolskih

Na dan Pedesetnice ustade Petar zajedno s jedanaesticom, podiže glas i prozbori: - Židovi i svi što boravite u Jeruzalemu, ovo znajte i riječi mi poslušajte: Isusa Nazarećanina, čovjeka kojega Bog pred vama potvrdi silnim djelima, čudesima i znamenjima koja, kao što znate, po njemu učini među vama - njega, predana po odlučenu naumu i promislu Božjem, po rukama bezakonika razapeste i pogubiste. Ali Bog ga uskrisi oslobodivši ga grozote smrti jer ne bijaše moguće da ona njime ovlada. David doista za nj kaže:

*'Gospodin mi je svagda pred očima
jer mi je zdesna da ne posrnem.
Stog mi se raduje srce i kliče jezik,
pa i tijelo mi spokojno počiva.
Jer mi nećeš ostaviti dušu u podzemlju
ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda.
Pokazat ćeš mi stazu života,
ispuniti me radošću lica svoga.'*

Braćo, dopustite da vam otvoreno kažem: praotac je David umro, pokopan je i eno mu među nama groba sve do današnjeg dana. Ali kako je bio prorok i znao da mu se zakletvom zakle Bog plod utrobe njegove posaditi na prijestolje njegovo, unaprijed je vidio i navijestio uskrsnuće Kristovo: Nije ostavljen u podzemlju niti mu tijelo truleži ugleda.

Toga Isusa uskrisi Bog! Svi smo mi tomu svjedoci. Desnicom dakle Božjom uzvišen, primio je od Oca obećanje, Duha Svetoga, i izlio ga kako i sami gledate i slušate.

Riječ Gospodnja.

Silazak Duha Svetoga na Pedesetnicu preobražava apostole u nove ljude, gorljive i odvažne svjedoke Uskrsloga, svjesne da se je već ispunilo Božje obećanje po kojem se ušlo „u posljednja vremena“. O promjeni što se dogodila u skupini učenika dobro svjedoči prvi Petrov govor koji se nalazi u Djelima (apostolskim). Ako mu je sveti pisac ostavio oblik i strukturu, to onda znači da ne može biti nikakve sumnje u njegov izvorni sadržaj.

Petrov govor je prototip apostolskog navještaja (grč. kériigma), sadrže izraze vlastite najstarijoj kristologiji: tu se za Isusa kaže da je „čovjek kojeg je Bog potvrdio“; pokazuje se da je križ zbog kojega su se sablaznili svi apostoli dio mudroga Božjeg nauma koji je iz ljubavi predao ljudima svoga jedinorođenog Sina. Svi su odgovorni za ono što se dogodilo: „Vi ga pogubiste. Ali Bog ga uskrisi...“.

Nakon kerigme slijedi svjedočanstvo Svetog Pisma, koje se može shvatiti jedino u svjetlu vazmenog otajstva. Petar dakle tumači Psalam 15 (25-31), koji se potpuno ostvario u Kristu. On je mesija čija duša nije ostavljena u podzemlju, koji nije doživio raspadljivost, već je ispunjen radošću u Očevoj nazočnosti. Snagom Duha koji je na njih izliven apostoli su svjedoci Kristova uskrsnuća i otvoreno to naviještaju svemu Izraelu i po svem svijetu.

Otpjevni psalam: Ps 16, 1-2a.5.7-11

Pokaži mi, Gospodine, stazu života!

Čuvaj me, Bože, jer se tebi utječem.
Gospodinu rekoh: Ti si moj gospodar.
Gospodin mi je baština i čaša:
ti u ruci držiš moju sudbinu.

Blagoslivljam Gospodina koji me svjetuje
te me i noću srce opominje.
Gospodin mi je svagda pred očima
jer mi je zdesna da ne posnem.

Stog mi se raduje srce i kliče duša,
pa i tijelo mi spokojno počiva.
Jer mi nećeš ostaviti dušu u podzemlju
ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda.

Pokazat ćeš mi stazu života,
puninu radosti lica svoga,
sebi zdesna blaženstvo vječno.

Psalam ponavlja tekst iz Djela apostolskih, a riječ je o pjesmi pouzdanja u Boga. Pobožnik je siguran u to da je njegov udes najbolji moguć jer je Gospodin uz njega, osjeća se nepokolebljivim.

Ovaj psalam povezan je sa slikom uskrsnuća: „nećeš mi ostaviti dušu u Podzemlju“. Riječ je o tome da uvijek treba u potpunosti živjeti u otajstvu uskrsa: svaka smrt, svako iskušenje na koncu vodi životu. S takvim pouzdanjem treba pjevati o pouzdanju u Boga.

Drugo čitanje: 1Pt 1, 17-21

Otkupljeni ste dragocjenom krvlju Krista,
Jaganjca bez mane.

Čitanje Prve poslanice svetoga Petra apostola

Ljubljeni:

Ako Ocem nazivate njega koji nepristrano svakoga po djelu sudi, vrijeme svoga proputovanja proživite u bogobožnosti. Ta znate da od svog ispraznog načina života, što vam ga oci namriješe, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane. On bijaše doduše predviđen prije postanka svijeta, ali se očitova na kraju vremenâ radi vas koji po njemu vjerujete u Boga koji ga uskrisi od mrtvih te mu dade slavu da vjera vaša i nada bude u Bogu.

Riječ Gospodnja

Krštenjem se postaje djecom Božjom i dobiva povlastica zvati „Ocem“ onoga koji je pravedni Sudac svakoga živog bića. Svijest takvog dostojanstva ispunja kršćane 'svetim strahom', a taj biblijski izraz ne označava toliko 'strah' koliko ljubav punu poštovanja i preplavljenu spoznajom o vlastitoj malenosti i nedostojnosti. Uistinu, dobivenu milost je skupo platio sâm Krist, pravi Jaganjac, čija je krv čovječanstvo oslobodila od ropstva grijeha i od smrti vječne.

Novi rodbinski odnos s Gospodinom potvrđuje da se život na zemlji promatra kao progonstvo, a da je prava domovina na nebesima.

U tom preokretanju u potpunosti je ostvaren naum Božji. Svojom smrću i uskrsnućem Isus je započeo „posljednja vremena“, koja su obilježena težnjom za visinama, koju trajno mora podupirati život vjere i nade i živi spomen onoga što je Gospodin učinio za naše spasenje.

Evandjelje: Lk 24, 13-35

Prepoznaše ga u lomljenju kruha

Čitanje svetoga Evandjelja po Luki

Onog istog dana - prvog u tjednu - dvojica Isusovih učenika putovala su u selo koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. Razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. I dok su tako razgovarali i raspravljali, približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga - bijaše uskraćeno njihovim očima. On ih upita:

- Što to putem pretresate među sobom?

Oni se snuždeni zaustave te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori:

- Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?

A on će:

- Što to?

Odgovore mu:

- Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok - silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: kako su ga glavari svećenički i vijećnici naši predali da bude osuđen na smrt te ga razapeli. A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, ali nisu našle njegova tijela pa dođoše te rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je on živ. Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe.

A on će im:

- O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?

Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu. Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. No oni navaljivahu:

- Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!

I uniđe da ostane s njima. Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju. Tada rekoše jedan drugome:

- Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?

U isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaesticu i one koji bijahu s njima. Oni im rekoše:

- Doista uskrsnu Gospodin i ukaza se Šimunu!

Nato oni pripovjede ono s puta i kako ga prepoznaše u lomljenju kruha.

Riječ Gospodnja

Ivo Dulčić, *Emaus*, <https://www.glas-koncila.hr>

U ovom ukazanju Uskrsloga Luka iznosi na vidjelo temeljnu značajku: važnost Svetog Pisma za istinski susret s uskrsnim Kristom. Za razumijevanje njegova otajstva nužno je pamtiti Riječ i vjerovati joj jer je u njoj objavljen božanski plan što je Krist trebao ispuniti taklo da po mucu i smrti uđe u slavu. Tako on ostvaruje, iznad svake mjere, nadu u otkupljenje koju je živom držalo cijelo čovječanstvo.

Nepoznati suputnik, sâm Isus tumači Pisma onome koji ga sa zanimanjem sluša. Tijekom puta dakle dogodio se prijelaz iz beznadne žalosti u radost kojom gori srce, pa sve do prepoznavanja Uskrsloga, u gesti koliko svakodnevnoj toliko znakovitoj kakva je lomljenje kruha. Način činjenja nekih gesta objavljuje naime tko su oni koji tu gestu čine. Hodočasnik dakle iščezava. Međutim, on sada nije više neznanac: on je Gospodin, Učitelj, živi Kruh stalno prisutan među svojim; koji, sa svoje strane, od običnih putnika postaju svjedoci, misionari, klanjatelji u duhu i istini.

Korisno je naglasiti da svako euharistijsko slavlje ponovno prolazi put učenika u Emaus: od uvodnih obreda, preko slušanja Riječi, prinošenja euharistije, sve do završnog otpusta po milosti se stalno ostvaruje sve dublji i stvarniji susret s raspetim i uskrsnim Isusom.

Pođe s njima

Što više čitam taj odlomak postajem uvjereniji da je on prava radiografija naše vjere. Katkad se zavaravamo da mi čitamo Riječ, a katkad - a da i ne primijetimo - shvatimo da su se uloge zamijenile. Ne čitamo više mi Riječ, nego ona čita nas, kaže nam istinu o našem životu, proniče nas i razotkriva.

Dvojica učenika odlaze iz Jeruzalema prema Emausu. Na tom putovanju udaljavanja i razočaranja - kao neznanac - pojavljuje se Uskrsnuli. Učenici ga ne prepoznaju, njihovo srce toliko je puno razočaranja, usredotočeno na vlastitu bol, da u tom putniku ne prepoznaju Gospodina. Ne znam je li se to vama dogodilo, no ja sam više puta tek na kraju shvatio da je neki odlomak iz Biblije, neka osoba, knjiga, nešto što sam „slučajno“ čuo zapravo bio Uskrsnuli koji je ušao u moj život. Katkad nas tisuće svakidašnjih stvari toliko melju, katkad smo zatvoreni u vlastita razočaranja, zakočeni strahovima, da ne vidimo da uz nas hoda Gospodin.

Približava se noć. Nakon dugog razgovora s neočekivanim suputnikom

učenici navaljuju da ostane s njima. Tu, tijekom večernjeg odmora od puta, prepoznaju ga. No, pazite, ne po čudima, karavanama anđela, tamjanu i blagdanskoj zvonjavi! Gospodin, da bi ga prepoznali, lomi kruh pred njima. Jednostavan čin, svakidašnji, poznat, koji je za učenike nedvojbena znak: to je Gospodin, Uskrsnuli!

Taj neočekivani obrok, to razotkrivanje Putnika govori učenicima da je zajednički život s Rabijem iz Nazareta nadživio njegovu smrt. Od tada, od tog prepoznavanja i nove Isusove prisutnosti započinje preobražaj tuge u veselje, bezvoljnosti u radost. Do tada se sve činilo izgubljenim, koraci kojima su se udaljavali od Jeruzalema odzvanjali su gorkim razočaranjem i porazom. No sada je sve drukčije.

Od trenutka kad je Učitelj pokazao da je živ, kad je iznova razlomio kruh, sve je postalo drukčije. Čak ni opasni i zloglasni put do Jeruzalema više ne izgleda toliko opasan.

Susreli su Uskrsnuloga! Tko ih može zaustaviti?

Vratimo se radiografiji. Govorio sam da nas ta Riječ nas razotkriva, proniče, zabranjuje nam da govorimo neistine...

Šime Vulas, *Emaus*, <https://www.glas-kordula.hr>

A ti, vjeruješ li doista da Uskrsnuti hoda uz tebe?

Da, jasno, sjetiš ga se tijekom blagdana u svojoj zajednici ili kada pronađeš vremena za molitvu u kući (nađeš li ga?!). I onda? Što je s tvojom obitelji, s poslom, s prijateljima ili sa slobodnim vremenom? Kako se isprepleću njegova prisutnost i tvoja svakidašnjica?

Probajmo, dragi prijatelji!

Probajmo gledati u Uskrsnuloga i stvari će se promijeniti. Osjetimo da nam je blizu, da je naš suputnik, da stoji uz nas u trenutcima razočaranja i nećemo se više osjećati osamljeno i ostavljeno.

Probajmo, pa nas, poput učenika iz Emausa, više neće biti strah noći i trčat ćemo puni radosti kako bismo svima razglasili da je Gospodin uskrsnuo! Reći ćemo to smiješkom, neočekivanim oprostom, ozbiljnijim i vjernijim vremenom za molitvu, iskrenijim i obazrivijim pozdravom, dobrom riječju izrečenom u pravom trenutku...

Tko nas može zaustaviti?

Vuzem

Macice male nam dragaju
ruku i lice i čelo,
tičice v lugu popevaju
v dol i daljine i selo.

Šafrani rosni odpiraju
kelihe bele i plave,
kak da i prve fijoalice
stiha dišiju iz trave.

Sunce na nebu je jasnomu
zlatno, kak ni bilo zdavna,
vsa ga stvorenja pozdravljaju,
bregi i polja vsa ravna.

Ili Svetstvo je to zdignuto,
celom da svetu bu Maša.
Cveti i tiči ga slaviju,
ž njimi molitva i naša.

V cirkvah bu sad, kaj nam hrana je,
blagoslov dobilo novi. –
Ja bi pak Boga štel prositi:
“Srca takaj blagoslovi!”

Emaus - mogućnost povratka

Zaista je fascinantna evanđeoski odlomak o dvojici učenika koji, nakon muke i smrti svog Učitelja, bježe iz Jeruzalema u jedno malo selo Emaus (Lk 24,13-35). Na tom njihovom putu tako su nam plastično prikazani sumnja, razočarenje i ljudsko nesnalaženje, kao kad se ide dobro obasjanom slijepom ulicom. Iz njihovog žustrog gestikuliranja i angažiranog razgovora, kojega nije omela ni jaka vrelna dana, može se iščitati da nisu bili samo nijemi i pasivni promatrači izuzetnih i potresnih događaja koji su se zbili samo nekoliko dana prije nego su znali gotovo sve što se zbilo s Isusom, ali i sve ono što je svijet pričao i priča o njegovoj muci i smrti. Također su ih zbunile nekakve ženske glasine o njegovom uskrsnuću. Raspolagali su mnoštvom informacija, ali im je opet sve bilo nejasno, nepovezano, maglovito i nerazumljivo. I zbog toga su jako razočarani i snuždeni. Kada im se u hodu pridružuje jedan stranac, gotovo da ne obraćaju pažnju na njega čudeći se njegovom neznanju. Kako ne zna što se dogodilo? Pa, to zna čitav svijet! I oni su bili sigurni da znaju, ali razumjeti nisu mogli. Svi kamenčići su bili tu, međutim nikako da ugledaju mozaik! Cijelu sliku. Zašto? Zato što im je nedostajalo ono najvažnije:

zatvorili su knjigu prije nego što su pročitali zadnje poglavlje (Arthur Tonne).

Isus im strpljivo tumači i povezuje događaje svoje muke, smrti i uskrsnuća. Muka i smrt nisu splet nesretnih okolnosti. Bol i poniženje, ruglo kojemu je bio izvrgnut, imali su svoju svrhu i zato im kaže: O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu? Objašnjava im da je jedan događaj vodio drugom, a čak su to proroci, još mnogo ranije, navijestili. Križ, to mjesto rugla i poraza, postaje mjestom spasenja i pobjede. I to ne bilo kakve pobjede nego pobjede nad samom smrću. Jasno je da je ključ za čitanje i razumijevanje svih ovih događaja uskrsnuće, to zadnje poglavlje. Naime, sami za sebe ovi događaji nemaju značajniju vrijednost nego samo u svjetlu uskrsnuća dobivaju svoj konačni i jedini pravi smisao. Iz tog razloga je Isus uzišao u Jeruzalem, gdje je točno znao što će se zbiti. Pa, ipak, ga nije zaobišao.

Zato se hod ove dvojice učenika odvija u pogrešnom smjeru. Oni napuštaju i gotovo bježe iz Jeruzalema, mjesta žrtve koje nudi odgovore. Dakle, u mjestu gdje su pitanja postavljena, treba tražiti odgovore. Međutim, silno raduje istina da ne traži samo čovjek Boga nego još više Bog traži čovjeka, Bog čovjeku ide u susret i onda kad putuje pogrešnim smjerom, u koji se

<https://mrezerijeci.com>

neminovno zaputi kad se ogradi u samo svoje znanje, mogućnosti i snage. Ipak, očito se tako ne može stići daleko. Čovjek se brzo izgubi, ma koliko dobro poznao definicije vjere, teološke pojmove i filozofska načela. Tada je nužna intervencija sa strane, izvana. Potrebno je ostaviti mjesta za suputnika, kao što su to učinila ova dvojica učenika za Isusa.

Pa ipak, ma koliko ovim učenicima gorjelo srce dok su slušali ovog Suputnika, oni ga nisu uspjeli prepoznati, jer su išli u pogrešnom smjeru. Zadivljeno su slušali, mnoge su im stvari postale jasnije i razumljivije, međutim, još nema onoga klik, jer su još uvijek bili okrenuti sebi. Jedno je lijepo i učeno govoriti (toliko ih ima koji to znaju raditi fantastično!), ali drugo je istovremeno i promatrati one koji govore. Slušali su, a nisu gledali i zato nisu prepoznali. Međutim, nisu ni odustajali. Nagovaraju svog Suputnika da ostane u njihovoj kući: Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku! I teka tada, kada dopuštaju svome Suputniku da preuzme inicijativu u njihovoj vlastitoj kući i u njihovim vlastitim životima, oni Ga prepoznaju, otvaraju im se oči i od tada sve: cijeli svijet, svemir i vlastiti život imaju smisla, imaju svoju svrhu i svoj cilj. Tek onda kad je gost

postao domaćin, kad blagoslivlja njihov vlastiti kruh i život, zaokruži se i bljesne mozaik nebeske ljepote, potpune svrhovitosti i preobražujuće punine Božje prisutnosti. Tada se sve iz temelja mijenja i to onda postaje događaj koji ne može ostati u četiri zida, koji se ne može čuvati samo za sebe i u sebi ma kako vani bilo mračno i opasno, ma koliko bili umorni i opterećeni nakon tolikog prijeđenog pustinjskog puta, ali i života. I zato odmah hrle nazad u Jeruzalem. Ovu su dragocjenu vijest morali podijeliti sa svima, jer je toliko uzvišena da jednostavno mora svakoga zahvatiti i vratiti izgubljenu radost i ljepotu života u Bogu. Bog je živ i s nama je na našem putu! Najveća vijest koju je ikad Zemlja čula.

I zato treba iskoračiti iz vlastitog kruga ograđenog, uskog i samodostatnog života, jer ako se tu ostane, vrlo brzo se možemo naći u početnoj mat-poziciji ove dvojice učenika koji, odlazeći iz Jeruzalema, žalosno konstatiraju: a mi se nadasmo da je on Mesija, Bog. Ostavljajući prostor Suputniku, ostavljamo mogućnost susreta i povratka! Kakvo olakšanje za umorno, opterećeno i izgubljeno uho! I za svako drugo!

fra Janko Ćuro, <https://www.svjettorijeci.ba>

Mali vjeronaučni leksikon

Rimske kongregacije

Rimske kongregacije (lat. Congregationes Curiae Romanae: kongregacije Rimske kurije), stalna kardinalska povjerenstva Rimske kurije, kao najviše ustanove Svete stolice. Na čelu svake kongregacije nalazi se prefekt (kardinal), kojemu pomaže tajnik (nadbiskup). Prefekti se imenuju na pet godina, a funkcije im prestaju s papinom smrću. Nakon reforme koju je proveo Pavao VI. (1967), Rimska kurija ima devet kongregacija; najeksponiranije su Kongregacija za nauk vjere, Kongregacija za bogoštovlje i sakramente, Kongregacija za evangelizaciju narodâ i širenje vjere.

Rimska kurija

Rimska kurija (lat. Curia Romana), povjerenstva, vijeća, uredi i sudišta koji pomažu papi u upravljanju Katoličkom crkvom; papinski dvor. U početku su papi pomagali rimski đakoni, prezbiteri i suburbikalni biskupi, a poslije kardinalski zbor i rimske kongregacije. Od Siksta V. (XVI. st.) u Rimskoj kuriji prevladavaju kardinali i ona je središnji upravni organ Katoličke crkve. Rimsku kuriju reformirali su u XX. st. Pio X. i Pavao VI. (1967). Danas obuhvaća Državno ili Papinsko tajništvo, devet rimskih kongregacija, tri crkvena sudišta (Apostolska penitencijarija, Apostolska signatura i Rimska rota), dvanaest papinskih vijeća i manje kurijalne urede (Apostolska kancelarija, Apostolska komora, Prefektura gospodarskih poslova Svete stolice, Uprava patrimonija Apostolske stolice). Rimska kurija materijalni je i organizacijski izraz Svete stolice.

Rimska rota

Rimska rota (Rota Romana, hrv. Rimska rota), redoviti papinski prizivni sud, osobito u vezi sa ženidbenim problemima. Sastavljen je od 19 prelata auditora koji čine prelatski kolegij na čijem je čelu dekan kao prvi među jednakima (primus inter pares). Rotu je ustanovio papa Inocent III. (1198–1216), kada je neke papinske ovlasti prenio na niže instance (kurije). U srednjem vijeku to je bilo najznačajnije papinsko sudište, a u novom vijeku dio njegovih nadležnosti preuzele su kongregacije Rimske kurije. S vremenom je Rota gubila značenje, a ponovno ju je oživio papa Pio X. (1908). Reformom Rimske kurije 1988. nadležnosti Rote nanovo su određene.

Nemojte biti nevjerni Toma

Svi smo mi zaraženi virusom racionalizma i empirizma. Nekako nam je prihvatljivo sve ono što možemo svojim osjetilima doseći i svojim razumom dokučiti. Drugo kao da spada u određenu apstrakciju, vrlo lako odluta u mitologiju, u legendu, u priče. Tako je to često i u običnom pučkom izražavanju. Ljudi se usude reći da bi povjerovali u Boga kad bi ga vidjeli. Po logici stvari tada više ne bi ni trebali vjerovati jer vide. Ali, nije uvijek logika najjača strana nas običnih smrtnika.

Jednom davno na dan jedinstvenog Uskrsa, kad se Isus objavio svojim učenicima kao uskrsnuti Gospodin, Tome apostola nije u tom času bilo s njima. Bio je negdje izvan zajednice. Kad su mu prijatelji govorili da su vidjeli Gospodina, da je uskrsnuo, nije mogao, nije htio vjerovati. Tražio je dokaze. Istom kad on bude stavio prste u mjesto od čavala na Isusovim pribijenim rukama, kad bude dotaknuo onu ranu koju je vojnik napravio kopljem na Isusovim prsima, on će povjerovati. Apsurdan neki zahtjev. Tomu još i danas nazivamo upravo po tome da je nevjerni. I ukazao se Isus opet u zajednici apostola, ali sada je tu bio i Toma. I Isus mu se obraća tražeći da zaista učini ono što je zahtijevao. Teško je reći kako se morao Toma u tom času osjećati. Zapravo ni ne piše je li Toma doista opipao Isusove rane. On pada pred Isusa i priznaje svečano: 'Gospodin moj i Bog moj!' Od Isusa dobiva ukor: 'Jer si me vidio, povjerovao si; blago onima koji ne vidješe a vjeruju!'

Tajna nevjernog Tome nije toliko što je bio u sumnji, u nedoumici u odnosu na stvarnost Krista uskrsnuloga. O tome prije iskustva susreta s Isusom i drugi su apostoli bili u mraku. Nitko to nije očekivao, nitko o tome nije ništa ni slutio. Prava tajna nevjere u apostola Tome zapravo je u tome što on nije vjerovao svojim prijateljima, svojoj braći. S njima je bio dugo u zajedništvu. Mogao im je vjerovati da mu govore istinu. Ali on traži svoje dokaze. I danas se vjera Crkve u Isusovo uskrsnuće temelji na svjedočanstvu apostola. I danas mi vjernici ispovijedamo "apostolsko vjerovanje".

Mnogi bi vjernici i danas možda htjeli vidjeti Isusa. Neki mistici tvrde da su ga vidjeli; neki su ga i čuli; svakako su mnogi nešto doživjeli. Nikad ne možemo do kraja znati što se to u takvim slučajevima dogodilo. Imam povjerenja u njihovo subjektivno svjedočanstvo. Ipak Isus ponavlja da je bolje ovako. Na ovom svijetu, u ovim našim uvjetima možemo ga vjerovati, prepoznavati samo u znakovima i tako ga osjećati kao živog i uskrsnulog Gospodina Isusa. Gledanje je rezervirano za nebo. Tada će i svaki čovjek imati nove mogućnosti komunikacije i bit će sposoban "vidjeti" na nebeski način pravu stvarnost.

Ovdje nam je vjerovati. Vjerujem svjedocima vjere, vjerujem apostolima. Vjerujem jednako tako i kad mi prijatelj tvrdi da me poštuje i voli. Vjerujem Crkvi stoljeća i tisućljeća jer bez te tvrde stijene ni Crkve po slabim ljudima više ne bi bilo. Isus je uskrsnuo od mrtvih. Po radosti i nadi koja je u meni i ja osjećam snagu da mogu biti svjedok te divne novosti.

Fra Zvezdan Linić

Jubilarna godina svetoga Franje

Godina svetoga Franje, proglašena povodom 800. obljetnice njegova preminuća, trajat će od 10. siječnja 2026. do 10. siječnja 2027. godine. Dekretom Apostolske pokorničarne najavljena je mogućnost dobivanja potpunog oprost: „Neka ova posebna godina potakne sve nas, svakoga prema vlastitim mogućnostima, na nasljedovanje siromaška iz Asiza kako bi se, koliko je moguće, suobličili Kristu te kako ne bismo zanemarili odluke donesene tijekom upravo završene Svete godine“

Proglašen je Dekret o uspostavljanju posebne jubilarne godine u spomen na 800. obljetnicu preminuća svetog Franje Asiškog. Papa Lav XIV. odredio je da se od 10. siječnja 2026. do 10. siječnja 2027. slavi ova Godina svetog Franje, tijekom koje su svi kršćanski vjernici pozvani slijediti primjer sveca iz Asiza. Apostolska pokorničarna dodjeljuje potpuni oprost, pod uobičajenim uvjetima, svima koji pobožno sudjeluju u ovom izvanrednom jubileju.

Ova jubilarna godina namijenjena je posebno članovima franjevačkih obitelji Prvog, Drugog i Trećeg samostanskog i svjetovnog reda, kao i institutima posvećenog života, društvima apostolskog života i udrugama koje se pridržavaju Pravila svetog Franje ili se nadahnjuju njegovom duhovnošću.

Međutim, milost ove posebne godine proteže se i na sve vjernike, bez razlike, koji, s dušom odvojenom od grijeha, posjete u obliku hodočašća bilo koju franjevačku samostansku crkvu ili bogoslužno mjesto

posvećeno svetom Franji u bilo kojem dijelu svijeta.

Starije osobe, bolesnici i oni koji zbog ozbiljnih razloga ne mogu izaći iz kuće, jednako mogu steći potpuni oprost duhovno se pridružujući jubilarnim slavljima i prinoseći Bogu svoje molitve, svoje boli i svoje patnje.

U ovom vremenu slavlja, koje kruni osam stoljeća franjevačkog sjećanja, srdačno pozivamo sve vjernike da aktivno sudjeluju u ovom iznimnom Jubileju. Svijetli primjer svetog Franje, koji se znao učiniti siromašnim i poniznim kako bi bio istinski alter Christus na zemlji, neka nadahne naša srca da živimo u autentičnoj kršćanskoj ljubavi prema bližnjemu i s iskrenim željama za skladom i mirom među narodima. Stopama Siromaška iz Asiza, pretvorimo nadu koja nas je učinila hodočasnicima tijekom Svete godine u žar i revnost djelotvorne ljubavi. Ova Godina svetog Franje neka bude za svakoga od nas providonosna prilika za posvećenje i evanđeosko svjedočanstvo u suvremenom svijetu, na slavu Božju i za dobro cijele Crkve.

Đuro Seder, *Sveti Franjo'* <https://polis.ba>

Uvjeti za primanje oprosta:

(za sebe ili za pokojnike)

- Sakramentalna ispovijed kako bi se bilo u stanju milosti (u osam dana prije ili poslije);
- Sudjelovanje na misi i primanje svete pričesti;
- Posjetiti u obliku hodočašća bilo koju franjevačku samostansku crkvu ili bogoslužno mjesto posvećeno svetom Franji u bilo kojem dijelu svijeta, gdje se obnavlja ispovijest vjere molitvom Vjeronanja, kako bi se ponovno potvrdio vlastiti kršćanski identitet;
- Molitva Očenaša, kako bi se ponovno potvrdilo vlastito dostojanstvo djece Božje, primljeno u krštenju;
- Jedna molitva prema nakanama Pape, kako bi se ponovno potvrdila vlastita pripadnost Crkvi, čiji je temelj i vidljivo središte jedinstva Rimski prvosvećenik.

<https://www.zg-nadbiskupija.hr>

Brat Franjo

Kada si već ti brate naš Franjo
bio brat ljudi,
ptica i trava, kaži i nama kako se biva
radost što tuđi bol obasjava.

Oče, tu smo još, pruži nam ruku,
nek' krv poteče
iz tvojih rana da slabost naša
sva već izgori
u suncu novom budućih dana.

O, pruži ruke, put nam pokaži,
kako se biva
malen k'o dijete
da dijelimo svud kruh, sol i vino,
smiri oluje koje nam prijete.

I mi smo, znamo, iz ovog vijeka,
al' križ nam neka s tobom lakša,
pa nek' se oblak diže iznad nas,
svaka bol tako bit će nam lakša.

O, daj da budemo radost svih ljudi
i nov krvotok novoga svijeta,
nek' ljubav nam bude i krilo i zanos
da u nama sve novo procvjeta.

fra Janko Bubalo

NAŠI POKOJNI

TOM LITZ,

PU osječko - baranjska, 13.travnja 1993.

IVICA CAVALLI,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 13. travnja 1994.

PAŠK GOJANI,

PU zagrebačka, 14. travnja 1994.

MARKO PAPAK,

PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 14. travnja 1995.

MARIO VUČKOVIĆ,

PU zagrebačka, 15.travnja 1994.

LUKA ŽIVKOVIĆ,

PU zagrebačka, 17.travnja 1992.

MATIJA KLAIĆ,

PU brodsko - posavska, Slavonski Šamac, 19. travnja 1992.

MILENKO ĆURČIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Split, 21. travnja 1994.

VLADIMIR MATAŠIN,

PU zagrebačka, 21.travnja 1995.

ANTON STIPETIĆ,

PU karlovačka, u službi, Ogulin, 24. travnja 1995.

STJEPAN ZEBIĆ,

PU brodsko - posavska, Bodegraj, 25. travnja 1996.

POČIVALI U MIRU!